

1 SKYRIUS

– **R**eikėtų aptarti tavo aštuonioliktąjį gimtadienį, –
aidėjo Alisos žodžiai didžiausioje iš penkių Hotornų namo bibliotekų. Per du aukštus nuo grindų ligi lubų kilo į viršų lentynos, pilnos tomų kietais viršeliais ir odos ap-lankais – daug be galo brangių knygų, primenančių tą, kuris šią biblioteką sukūrė.

Ir namus.

Visą dinastiją.

Beveik jaučiau, kaip Tobijo Hotorno vėlė stebi mane, pri-klupusią ir braukiančią ranka per raudonmedžio grindjuostas, bandančią apčiuopti nelygumų tarp jų.

Nieko neapčiuopusi atsistojau ir atsakiau į Alisos pa-reiškimą:

– Ar tikrai? Na, nejaugi?

– Teisiškai? – Nuožmioji Alisa Ortega išrietė antakį. –
Taip. Tu jau pilnametė, taip. Tačiau paveldėjimo sąlygos...

– Man sulaukus aštuoniolikos lieka nepakitusios, – pratę-siau jos mintį žiūrėdama, ką čia dar būtų galima padaryti. –

Paveldėjimas įsiteisės tik tuomet, kai Hotornų name būsiu gyvenusi metus.

Savo advokatę jau buvau perkandusi, tad žinojau, kad jai svarbiausia kaip tik tai. Mano gimtadienis spalio aštuonioliktąją. Pirmąją lapkričio savaitę sukanka tie metai, ir aš iškart tampu turtingiausia planetos paaugle. O kol kas dėmesį reikia sutelkti į kitus dalykus.

Laimėti lažybas. Perspjauti kurį iš Hotornų.

– Na, tebūnie... – Alisa taip paprastai niekada neatlyžta. – Bet artėja tavo gimtadienis, ir reikia aptarti tam tikrus dalykus.

Suprunkščiau.

– Aha, kokius keturiasdešimt šešis milijardus dalykų.

Alisa susierzinusi dėbtelėjo į mane, o aš vėl sutelkiau dėmesį į savo misiją. Hotornų name daugybė slaptų takų. Džeimsonas aiškina, kad tikrai visų nerasiu. Apžiūrinėdama masyvų, iš vientiso medžio kamieno padarytą stalą, išsitraukiau iš bate įsiūtos makšties peiliuką ir nutariau patikrinti, ar įtrūkis stalo paviršiuje išties natūralus.

Iš karčios patirties žinau: beginklei niekur nevalia žengti nė žingsnio.

– Tikrinu, ar švariai išvalyta! – Į biblioteką galvą kyštelėjo įmantriausių, tiesa, gal ne visada praktiškų aparatų asas Sandras Hotornas. – Eivere, pasakyk: dešimtbalėje sistemoje, ar labai tau dabar norėtusi prasiblaškyti? Ir dar – ar esi labai prisirišusi prie antakių?

Džeimsonas kitame pasaulio gale. Greisonas, kai išvyko į Harvardą, nė sykio nepaskambino. Sandras, savavališkai

pasivadinęs „geriausiu visų laikų draugu Hotornu“, susigalvojo, kad, kol brolių nėra, jis truks plyš man padės išlaikyti gerą ūpą.

– Vienas, – atsakiau. – Ir dešimt.

Sandras grakščiai nusilenkė.

– Tuomet, panelyt, palieku jus su Dievu. – Šmurkšt, ir pranyko.

Aiškiai per kokias dešimt minučių kas nors sprogs. Atsigręžusi į Alisą dar sykį akimis perbėgau patalpą: lentynos iš pažiūros be galo be krašto, įvijiniai ketaus pakopų laiptai.

– Na, tai klokite. Juk atėjote man kažką pasakyti, Alisa?

– Taigi, Lilyt, – iš koridoriaus pasigirdo tingus, saldokas bosas. – Apšvieski mus. – Našas Hotornas sustojo tarpduryje ir palenkė savo firminę kaubojišką skrybėlę.

– Našai, – šaltu kaip geležiniai šarvai balsu atrėžė griežtu kostiumėliu vilkinti Alisa. – Tai nesusiję su manimi.

Našas atsirėmė į durų staktą ir iš lėto užsidėjo dešinę koją ant kairiosios kulkšnies.

– Kai mergaičiukė lieps išeiti, išeisiu. – Našas manęs su Alisa palikti nenorėjo jau keletą mėnesių.

– Nieko man nenu tiks, Našai, – atsakiau. – Gali sau eiti.

– Na, visai gal ir galėčiau. – Našas taip ir liko rymoti tarpduryje. Jis buvo vyriausias iš brolių Hotornų ketvertuko ir mėgdavo jaunesniuosius kartais pavarinėti. Pastaraisiais metais ėmėsi auklėti ir mane. Jis jau keletą mėnesių „nesusitikinėja“ su mano seserimi.

– Pala, ar šįvakar nesusitinkate? – paklausiau. – Kitaip saktant, ar tau nereikėtų kur nors būti?

Nusikėlęs kaubojišką skrybėlę, Našas atidžiai įsistebeilijo man į akis.

– Kaip mane gyvą matai, – tarė jis, palengva eidamas iš tarpdurio, – ji tuoj ims tave įkalbinėti steigti kokį nors paramos fondą.

Luktelėjau, kol Našas nužingsniavo toliau, ir atsisukau į Alisą.

– Fondą?

– Tik noriu pristatyti variantus. – Su teisininkei būdingu lengvumu Alisa vengdavo veltis į smulkmenas. – Paruošiu ap-lanką, galėsi ją peržiūrėti. Gerai, dar dėl gimtadienio. Reikėtų surengti šventę.

– Tik jau be švenčių, – atrėžiau. Mažiausiai reikia, kad apie mano gimtadienį rašytų visi laikraščiai ir socialiniai tinklai.

– Turi mėgstamą grupę? Dainininką? Juk reikės pramogų. Pajutau, kaip man ima siaurėti akys.

– Jokių švenčių, Alisa.

– Ką iš žmonių norėtum įtraukti į svečių sąrašą? – Alisos „žmonės“ – aiškiai ne mano draugai ar pažįstami. Ji kalba apie garsenybes, milijardierius, visuomenės grietinėlę, karališko kraujo žmones...

– Svečių sąrašo nebus, – užsispyriau, – ir šventės jokios nebus.

– Reikėtų pagalvoti apie vizualą... – nekreipė dėmesio Alisa, bet jos nebesiklausiau. Ir taip aišku, ką sakys. Ji jau beveik vienuolika mėnesių man kalė į galvą: *Istorija apie Pelenę visiems patinka.*

Na, *šiai* Pelenei dar reikia laimėti lažybas. Iš arčiau apžiūrėjau ketaus laiptukus. Treji vijosi pagal laikrodžio rodyklę, o ketvirtieji... Nuėjau prie jų, pradėjau kopti. Ties antro aukšto riba pačiupinėjau palei lentynos, esančios priešais laiptus, apačią. *Kažkas atšoko*, ir visa lenkta lentyna sulindo į sieną.

Dvyliktas numeris. Suktai šyptelėjau. *Še tau, Džeimsonai Vinčesteri Hotornai*.

– Jokių švenčių! – šūktelėjau apačioje stovinčiai Alisai. Ir pranykau sienoje.

2 SKYRIUS

Tą vakarą šmurkštelėjau į lovą, odą maloniai ir vėusiai apgobė egiptietiškos medvilnės patalai. Laukdama Džeimsono skambučio, ranka tarsi nejučia pasiekiau naktinį stalėlį ir mažą bronzinį raktos formos ženkliuką ant jo.

– Katroje rankoje? – Džeimsonas atkiša du kumščius. Bedu dešinėn, jis atgniauzia pirštus, delnas tuščias. Bedu kairėn – tas pats. Tada jis sugniauzia mano delną į kumštį. Atgniauzusi pirštus išvystu delne gulintį ženkliuką.

– Su raktais susitvarkei greičiau nei bet kuris iš mūsų, – primena man Sandras. – Akimirksniu išnarpliojai!

– Tu jau atleisk, mergyt, – iš lėto tarė Našas. – Šeši mėnesiai. Dabar tu viena iš mūsų.

Greisonas tyli, bet, kai bandydama įsisegti ženkliuką netyčia jį paleidžiu iš rankų, jis sugauna jį ore, dar nespėjusį nukristi ant žemės.

Tas prisiminimas jau buvo pereinąs į kitą, – apie mudu su Greisonu vynu rūsyje, – bet nuvijau tą mintį šalin. Per pastaruosius porą mėnesių buvau pramokusi gana meistriškai išvaikyti

nepageidaujamas mintis. Pasičiupusi telefoną susiradau sutelk-
tinio finansavimo svetainę ir į paieškos laukelį įvedžiau: „sąs-
kaitos už gydymą“ ir „nuoma“. Hotornų palikimas man pereis
po gerų šešių savaitių, bet „Makmaros, Ortegos ir Džounso“
biuro partneriai man jau buvo parūpinę kreditinę iš principo
be jokių kredito limitų.

Dovanoti anonimiškai. Dėjau ir dėjau varneles prie šio va-
rianto. Kai galiausiai suskambo telefonas, atsilošiau ir atsiliepiu:

– Alio.

– Man reikia žodžio „nuogumas“ anagramos, – žvaliu bal-
su išpyškino Džeimsonas.

– Nieko tau nereikia. – Apsiverčiau ant šono. – Kaip Tos-
kana?

– Italų renesanso gimtinė? Su daugybe vingiuotų kelių, kalvų ir klonių, kuriuos rytais padengia miglos, o miškuose tiek auksaspalvių ir raudonų lapų, kad atrodo, lyg visas pasau-
lis liepsnotų? Ar ta Toskana?

– Taigi, – sumurmėjau, – ta.

– Būna ir geriau.

– Džeimsonai!

– Kas tavo domintų labiausiai, Paveldėtoja? Siena, Floren-
cija ar vynuogynai?

Man reikėjo *visko*, bet Džeimsonas, kaip dera Hotornams,
metus keliauti pasirinko ne šiaip sau.

– Papasakok apie vilą.

Gal ką aptikai?

– Tavo Toskanos vila septyniolikto amžiaus. Statyta, ko
gero, kaip gyvenamasis namas, nors iš pažiūros – visai kaip

pilis. Ją supa gal penkių hektarų alyvuogių sodas. Yra baseinas, malkom kūrenama picų krosnis ir didžiulis nuo pastatymo nekeistas akmenis židiny.

Taip ir iškilo prieš akis. Kaip tikra – bet ne dėl to, kad ap-
lanke mačiau nuotraukų.

– O kai apžiūrėjai židinį?.. – Nė nereikėjo klausti, *ar* ap-
žiūrėjo.

– Kai ką aptikau.

Atsisėdau, plaukai užkrito ant nugaros.

– Gal kokį raktą?

– Gal, – atsakė Džeimsonas. – Tik kokio galvosūčio?

Visą kūną lyg elektra nupurtė.

– Jei nepasakysi, tau *galas*, Hotornai.

– O man, – atsakė Džeimsonas, – tas galas būtų be galo
malonus.

Mano išdavikės lūpos jau kėsinosi šyptelėti.

Pajutęs pergalės skonį, Džeimsonas pagaliau atsakė:

– Radau trikampį veidrodį.

Sulig ta žinia man kaipmat įsisuko smegeninės sraigteliai. Tobijas Hotornas vaikaičius augino galvosūčiais, mįslėmis ir žaidimais. Tas veidrodis, ko gero, raktas, bet Džeimsonas teisus: kol kas nė kiek neaišku, kokio žaidimo raktas jis galėtų būti. Šiaip ar taip, į kelionę po pasaulį jis ir išsirengė, kad tai perkąstų.

– Vis tiek išsiaiškinsime, kas ten per diskelis, – mano min-
tis skaitė Džeimsonas. – Pasaulis – tai žaidimo lenta, Paveldė-
toja. Tiesiog reikia nesiliauti mėčius kauliukus.

Gal, tik šįsyk nesekėme jokiomis gairėmis ir nežaidėme
senio žaidimo. Apgraubomis tamsoje vis bandėm ką užčiuopti,

tikėdamiesi, kad kas nors atves į tiesos kelią, padės išnarplioti mįslę, kodėl toks brangus yra tas nedidukas monetos dydžio diskelis su koncentriniais apskritimais.

Kodėl Tobijo Hotorno garbei pavadintas žmogus ir vienintelis jo sūnus tą diskelį paliko mano motinai?

Kodėl Tobis jį iš manęs pasičiupo, o tada vėl pradingo, kad toliau apsimetinėtų negyvas.

Tobis su tuo diskeliu buvo vienintelė mano sąsaja su mama, o dabar nė to nebeliko. Kuo daugiau apie tai mažčiau, tuo darėsi skaudžiau.

– Šiandien aptikau dar vieną slaptą įėjimą, – staiga pasakiau.

– Nejaugi? – atsakė Džeimsonas. Ištarė taip, lyg tiestų ranką valso pradžioje. – Tai kokį šįkart radai?

– Bibliotekos žiedinį.

Kitame ryšio gale stoji trumputė, bet labai išraiškinga tyła.

Tada man ir toptelėjo:

– Tu jo juk ir nežinai. – Ak, kokia saldi pergalė. – Gal norėtum išgirsti, kur jis? – suburkavau.

– Grįžęs pats susirasiu, – burbtelėjo Džeimsonas.

Nė nenumaniau, kada jis grįš, bet greit sueis metai, kai aš Hotornų name. Būsiu laisva. Galėsiu išvykti kur panorėjusi, daryti, kas šaus į galvą – visiškai *bet kq!*

– Kur dabar keliausi? – paklausiau Džeimsono. Jei tik nugrimsiu į svajones apie tą *bet kq*, mane paskandins – troškimas, ilgesys, tikėjimas, kad visas pasaulis mums po kojom.

– Į Santorinį, – atsakė Džeimsonas. – Bet tu tik tark žodį, Paveldėtoja, ir aš...

– Ne, važiuok. Nesiliauk ieškojęs, – prikimysiu balsu pasakiau. – Ir viską man pasakok.

– Viską? – stačiokišku, storu balsu paklausė Džeimsonas, ir aš kaipmat ėmiau vaizduotis, ką mudu dabar veiktume, jei keliaučiau su juo kartu.

Atsiguliau ant pilvo.

– Toji tavo anagrama – „o, su mangu“.